

Bistey András:

A „Találkozás” születése

Amikor a '90-es évek végén az MTA Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Tudományos Testülete átvette a néhai Jászkunság című folyóiratot, és ismét a tudományok és az ismeretterjesztés szolgálatába állította, száműzte belőle a szépirodalmat, amely korábban már több évtizede jelen volt benne. A Jászkunság lapjain publikáló szerzők, akik között egyaránt voltak országosan ismert nevű írók-költők és az irodalomban első lépéseiket tevő kezdő fiatalok, természetesen tiltakoztak közlési lehetőségeik szűkülése ellen, és a tiltakozás nyomán kompromisszum született.

A Jászkunság ugyan továbbra sem közölt szépirodalmat, de vállalta, hogy kritikai rovatában figyelemmel kíséri a korábban a folyóirathoz kötődött szerzők munkásságát, kritikákkal, recenziókkal reagál újabban megjelenő köteteikre, és – ami ennél is fontosabb volt – vállalta, hogy szépirodalmi és esszéköteteket, antológiákat ad ki.

Így született a Pelikán Könyvek sorozata, amelyben eddig három kötet jelent meg. Hogy nem több, az az anyagi lehetőségek szűkösségével magyarázható, mivel a tudományos testület mindhárom esetben csak a költségek kisebb részét tudta biztosítani, a nagyobbik részt szponzoroktól kellett megszerezni.

Szerkesztőkként Kaposvári Gyöngyi muzeológus irodalomtörténésszel arra törekedtünk, hogy ne csak hagyományos szerzői köteteket adjunk ki, hanem könyveinknek legyen az esztétikai értékek mellett valami más, sajátos jelentősége is.

A sorozat első darabja a Találkozás című olasz–magyar antológia volt, amely az olaszországi Forliban élő írók-költők és a szolnoki szerzők műveiből adott közre egy rövid válogatást.

A másik két kötet a Jugoszláviából áttelepült P. Nagy István költő első magyarországi verseskötete (A hely grammatikája) és a két világháború között Szolnokon élt, többségükben tragikus sorsú költők antológiája volt A boldogság legendája címmel.

Az alábbiakban a Találkozásnak, ennek a maga nemében páratlan antológiának a születését idézem föl. A történet azt is megmutatja, hogy a testvérvárosi kapcsolatok mennyi kihasználatlan lehetőséget rejtenek, mennyi érték vár közvetítésre, kölcsönös megismerésre.

Forlí és Szolnok a '90-es évek második felében kötötte meg a testvérvárosi szerződést, ám néhány hivatalos delegáció, sportolók, veterán pilóták és énekkarok kölcsönös látogatásán túl alig történt valami, és az a veszély fenyegetett, hogy a kapcsolat más, kevésbé intenzív együttműködéshez hasonlóan beleszürkül az érdektelenségbe.

Egy baráti körben szervezett velencei családi nyaraláson merült föl az ötlet, hogy látogassunk el a nem túl messze lévő Forlíba. A kezdetben csak turistakirucca-

násnak szánt utazás azonban egyre gazdagabb tartalmat nyert. Hosszú interjú készült a polgármesterrel az Új Néplap részére, ellátogattunk egy mezőgazdasági üzembe, a repülőmúzeumba és szerkesztőségekbe, majd azzal a szokatlannak tűnő kérdéssel fordultunk a polgármesteri hivatal segítőkész munkatársához, hogy ha vannak, szeretnénk találkozni a városban élő írókkal, költőkkel.

Azonnal fölmerült egy név, Novella Casadei asszony neve, s egy fél óra sem telt el, néhány telefonbeszélgetés után máris szemközt ültünk egy finom arcú és finom modorú idősebb hölgygel, aki engem első pillantásra Agatha Christie regényeinek nevezetes szereplőjére, miss Marple-ra emlékeztetett.

A beszélgetés hosszúra nyúlt, és valódi irodalmi kincsesbányát tárt föl. Novella Casadei elmondta, hogy Forlíban öt-hat olyan szerző él, akinek a könyvei rendszeresen napvilágot látnak kisebb-nagyobb kiadóknál, verseik, prózájuk, kritikáik, ismeretterjesztő cikkeik pedig zömmel egy negyedévenként megjelenő folyóiratban, a ma már századik száma felé közeledő L'Orticában olvashatók.

A rövid látogatás nem tette lehetővé, hogy másokkal is találkozzunk, de a kapcsolat megszületett, és attól kezdve minden ment a maga sima útján. Címeiket és telefonszámokat cseréltünk, majd hazatérve megkezdődött a szervezőmunka.

A Forlíban élő írók, költők szívesen küldtek verset és prózát. Azt kértük tőlük, hogy több írást is küldjenek, hogy választhassunk a kötet jellegének és a fordítók kedvének és ízlésének megfelelően. Többen is egy-egy kötetüket küldték el, mások egész füzetnyi fénymásolt szöveget, tehát nem szenvedtünk anyaghiányban.

A válogatás után a nyersfordítások elkészítése, majd a vállalkozó szellemű műfordítók kiválasztása következett. Végül három műfordító működött közre a magyar fordítások elkészítésében: a verseket Jenei Gyula, P. Nagy István és Bistey András fordította, és az ő munkája nyomán szólalt meg magyarul Novella Casadei három rövid elbeszélése.

Lassan összeállt a kötet anyaga, az olasz szerzők mellett a szolnokiak is legjobb írásaik közül válogattak az antológiába. A fordítók között már említetteken kívül Iluh István néhány verse és Benedek Szabolcs novellája került a kötetbe, amely így egy kicsi, de jellemző körképet adott a két testvérváros szerzőinek munkáiból, közelebb hozva őket egymáshoz és a magyar olvasókhöz.

De mi lett az olasz olvasókkal? – kérdezhetné valaki. Ők megismerhették-e az anyanyelvükön a szolnoki írók, költők műveit?

Nos, megismerhettek valamit belőlük, csak nem közös antológiában, hanem a már említett L'Ortica című folyóiratban, amely természetesen megemlékezett a Találkozás megjelenéséről, és közölte Iluh István, Jenei Gyula és P. Nagy István néhány versét, más számaiban pedig Benedek Szabolcs és Bistey András egy-egy elbeszélését. A találkozás tehát megtörtént a testvérvárosi kapcsolatok sajátos színfoltjaként. Szolnoknak vannak más testvérvárosai is, újabb hasonló antológiája azonban még nincs.

Paolo Pirini

A *Szapphó apokrif töredékei* című gyűjteményből

I	Elhagyatottan...abbahagyom még
Mondd, miért az állandó kín?	(...)
Nem indítanak meg a könnyek?	felvirul az élet
... ha meghalt a szerelem...	
bűnös szemlélőink az istenek.	elfeledem a hajnalt
	a végső látóhatáron
Egyedül fohászkodom... Artemisz	
istennő gyors nyiláért...	XII
	Nászdalhoz menekítem
... elhalványul a fény...	óvott szüzességem
(...) szemlélhetem	(...) a vízen ... tengeren
... a végső látóhatárt	
IX	karjaid között (...)
Ha isten volnék	égető láng lobban
megparancsolnám, hogy mennyi	... most hamuvá omlik el...
legyen a csend...	mit a szél a fák között
	... a csókjaid

Paolo Pirini Forlíban született 1980-ban. Jelenleg Durazzano di Ravenná-ban él, és a Bolognai Egyetem hallgatója. Verseit irodalmi folyóiratok közlik. Fenti költeményei a L'Ortica tavaly április–júniusi (86.) számában jelentek meg.

Bistey András író, újságíró, Diósgyőrben született 1942-ben. A Szegedi József Attila Tudományegyetemen olasz–magyar szakon szerzett diplomát. Újságíró Szolnokon. Nyolc kötete jelent meg, több regényét, novelláját, kritikáját összesen hat nyelvre fordították le. Több olasz szerző versét és prózai írását fordította magyarra.